… neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša. (Lk 2, 26)

(Vladimír Hubler) Proroci ako Simeon túžili vidieť a poznať Boha osobne. Túžili po tom nádhernom priateľstve, po láske a múdrosti, ktoré dokážu naplniť život človeka zmyslom a pokojom, čím ho robia lepším a podobnejším Bohu. Nielen v každom človeku, ale najmä v Eucharistii môžeme Krista ako Mesiáša vidieť už veľmi dlhý čas. Každý kút sveta o ňom už počul, hovoria o ňom filozofi, dokonca aj iné náboženstvá. Ale vidíme Ježiša svojím duchovným zrakom? Máme otvorené naše srdce pre Krista? Mnohí z nás povedia, že áno, lenže neraz je to tak, že ak ide o iných ľudí, už akoby sme Krista nevideli, akoby sme ho ani nepoznali. Pýcha v duši človeka narobí veľa zlého, ale my sa nesmieme poddať tlaku našej pýchy, ale starostlivo opatrovať náš vzťah s Ježišom, pretože len z našej strany môže byť červivý. Ježišovo zjavenie trvá, trvá čas spásy, využime ponúkanú milosť, aby sme svoju svätosť stále stupňovali.

(Zamyslenie pre východný obrad z Časopisu Slovo.)